

Előfizetési árak:

Egész évre	12 frt.
Félévre	6 "
Negyedévre	3 "
Egy óra	1 "
Egyes szám 4 kr.	

Kiadóhivatal:

Pleitz Fer Pál könyvkereskedése Nagybecskerek, Hunyady(fő-)utca 10. sz., hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

TORONTÁL.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Szerkesztőségi iroda:

Nagybecskerek,
Ferencz-József-tér,
Bauer-féle ház
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Hirdetések

a kiadóhivatalban fogad-
tatnak el. Azonkívül az
összes hirdetési irodákban.

Megjelenik mindennap,
vasár- és ünnepnapok
kivételeivel.

Az új alispán.

Nagybecskerek, május 16.

(X) Jacta est alea.

A csatának vége, Daniel László a győztes.

Örülünk e győzelemnek, mert azóta, hogy Rónay Jenő, Ő Felsége kitüntető kegyének és a kormány bizalmának engedve, elhagyta az alispáni széket, hogy megyénket mint főispán kormányozza, meg voltunk győződve, hogy Torontálmegye kitünőségei között Daniel Lászlónál egyik sem alkalmasabb arra, hogy az alispáni széket betöltse.

De örülhetünk a győzelem előzményeinek is. Régen történhetett, vagy talán még nem is fordult elő, hogy oly férfiak állottak egymással szemközt, kiket évek óta a szoros barátság kötelékei fűztek össze, kikért a maga táborában mindegyik fél pártja oly lelkesedéssel és kitartással küzdött, mint a jelen esetben. Lovagias küzdelem volt, telve nemeskeblűséggel és lelkesedéssel, harag és féltékenység nélkül. Heves küzdelem volt, de egyik ellenfél sem felejtette el sohasem, hogy az egyiknek ép oly jogos aspirációi vannak, mint a másiknak.

Daniel László győzött. Büszke lehet győzelmére, melylyel Torontálmegye közönsége megválasztotta a megye első tisztviselőjének. De felemelt fővel tekinthet vissza a két ellenfél is a küzdelem lefolyására, melyből fényesen kitűnt, hogy polgártársaik szívesen adóznak elismeréssel az ő jeles tehetségüknek és előkelő jellemüknek. S ez elismerés, a köztisztélet e pillanatban semmivel sem kisebb, sőt sokkal nagyobb, mert az ellentáborban is mindenkor kalapot emelnek a lovagias ellenfél előtt.

A többség Daniel László mellett nyilatkozott, ő tehát Torontálmegye alispánja. S ezt különösen hangsúlyozni kívánjuk, hogy nem egy pártnak az alispánja, hanem az egész megyéé. Abban a pillanatban a mint a többség döntött, megszűnnek pártok létezni, s mi csak azt tudjuk: hogy a megyének van új alispánja.

Nem várunk az új alispántól sem többet sem kevesebbet mint a mennyit tegnap pártértekezletén ígért, s a mit ma fényes programbeszédjében ékes szavakkal ismételt: jó közigazgatást.

E két szó magában foglal egy egész programot: annak beváltásától függ megyénk lakosságának jóléte és boldogsága.

S akik most sem felejtik el, hogy a küzdelem véget ért s a komoly munka kezdetét veszi, akik passiv vagy aktiv tevékenységükkel az öröm

poharába ürmöt kevernek, azok nem igazi barátai a megye összalakosságának, azok nem fogták fel, hogy a valódi boldogság csak ott terem, hol béke és egyetértés uralkodik.

Az ernyedetlen szorgalom és példás becsületesség, a gavallér jellem és a mindenki iránt előzékeny tisztviselő ma megtalálta jutalmát választói bizalmában.

Bizunk benne, hogy Daniel László fényes tulajdonságait az alispáni székben annál jobban fogja érvényre juttatni. Ugy legyen — hogy megyénk éljen és viruljon, anyagilag és szellemileg.

Torontálvármegye tavaszi közgyűlése.

Nagybecskerek, május 16.

Torontálvármegye tavaszi közgyűlése Rónay Jenő főispán elnöklete alatt, ma vette kezdetét.

A közgyűlés tárgysorozata kitérített rendkívüli fontosságú ügyek, minők: az alispán választás, több nagyjelentőségű tiszti állás betöltése, a koronázási jubileumban való részvétel, a megyei közkórház ügye és a megyei szervezeti szabályrendelet részben való megváltoztatása, stb. roppant nagy számban gyűjtötték össze a vármegye bizottsági tagjait.

A megyei székház díszes, tágas nagyterme szűknek bizonyult a bizottsági tagok befogadására, a kik közül sokan a folyosóra szorultak.

Bent a teremben valósággal összepréselve álltak azok, a kik elég szerencsések voltak bejutni. A vármegye jegyzői kara is kiszorult helyéről, s a jegyzői székeket bizottsági tagok foglalták el.

A megjelentek sorában képviselve volt Torontálmegye összes lakossága. A fényes főnemesség, a polgárság és a nép, valamennyi ünnepi díszben, a főnemesség nagyobb részt diszmagyarban.

A jelen voltak között voltak:

Csekolics Endre gróf, Nikolics Feodor báró, Csávossy Béla, Tallián Béla, Rohonczy Gedeon, Kovách Ágost kir. tanácsos, Pap Géza dr., orsz. képviselő, Rónay Alajos, Karácsonyi Aladár gr., Karácsonyi Jenő gróf, Szentkláray Jenő, Hadfy Döme, Várady Mihály, kir. tanácsos, Csávossy Ignác, Mihalovics Ödön dr., Rónay János, Daniel Ernő, Damaszkín Arzén, Balázs Iván, Plechl Szilárd dr., Krsztics János, Daniel József, Rónay László, Zsiros Lajos, törvényszéki elnök, Schäffer Antal, pápai prelat, Jekelfalussy Zoltán, Daniel László, Steinbach Antal, Talpakovits Vazul, Poroszkay Béla stb.

Rónay Jenő főispán fényes diszmagyarban

pontban 10 órakor lépett a közgyűlési terembe, a hol hosszantartó éljenzéssel fogadtatott.

A főispán a közgyűlést a következő beszéddel nyitotta meg:

T. törvényhatósági bizottság!

Az első rendes közgyűlése ez a t. tvhtsági bizottságnak, melyen elnökölni szerencsés vagyok. Ugy akarta a sors hogy ezen évi rendes közgyűlés egyúttal nagy fontosságú legyen a vármegyére, a vármegyei közigazgatásra nézve, mert megválasztandó lévén ezuttal a törvényhatóság alispánja és megválasztandó lévén több közigazgatási tisztviselő, tagadhatlanul fontos feladatot teljesít a t. tvhtsági bizottság, midőn önkormányzati jogának legszebbikét, a szabad választás jogát gyakorolja. — A népes részvétel megnyugvással tölti el keblemet, mert azon körülményből, hogy távol vidékről, az ország távoli vármegyéiből is összeseregelni méltóztattak a teremnek kedvesen látott ritka vendégei, jogosan vélem a közügyek iránt viseltetett érdeklődést következtetni, mely habár sajnos csak vajmi elvétve vett lángot a t. törvényhatósági bizottság egyes tagjainak kebelében, de ritka megjelenésével is arról tanuskodik, hogy az érdeklődés szent tüze még nem aludott ki egészen. Én mint az államhatalomnak végrehajtó képviselője, az önökre nézve pártkérdést képező választásokat, nem az egyes pártáryalatok, hanem tisztán a közigazgatás szempontjából kísérem, megbízóim képviselőletében élénk figyelemmel, de nem kételkedem a fölött, hogy a törvényhatósági bizottságnak ismert bölcsessége, ezuttal is el fogja találni azt az utat, mely minden külbefolyás, szenvedélyeskedés és elfogultság nélkül is a rokon és ellenszenv félretételével, tisztán az általam is hangsúlyozott közügy érdekeit tartva szem előtt, a legjobb irányban vezetend ki, nem csak a jelzettem választások, de a tanácskozás alá kerülő többi ügyek bonyadalmából is.

S ha most a választási küzdelem közepette talán kissé magasabbra is csapkodtak a szenvedély hullámai, bizom benne, hogy helyreáll a régi béke és egyetértés, mely Torontálmegyét nagygyá és hatalmassá tette.

Ezen megnyugtató tudattal üdvözlöm a tek. tvhtsági bizottságot és a vármegye rendes tavaszi közgyűlését megnyitottnak jelentem ki.

A közzétett tárgysorozat szerint a közgyűlésnek első tárgyát az állandó választmánynak azon javaslata képezi,

mely szerint a Nagybecskereken felállítandó közkórház építési költségeinek fedezésére, törvényhatósági pótdó kivételére véleményeztetik, második tárggyul, a koronázás 25 éves jubileuma alkalmából kiküldendő megyei küldöttség választása tüzetett ki és csak azután következik az előbb jeleztem tisztujítás.

Mielőtt azonban a tárgysorozatszerü napirendet megkezdendők, szomorú kötelességet kell teljesítenem, bejelentvén a tek. tvhtsági bizottságnak bellusi Baross Gábor m. kir. kereskedelemügyi miniszter, val. belső titkos tan. ur ó nméltóságának, a magyar nemzetet gyászba borító korai elhunytát. Bejelentem továbbá, hogy zombori Rónay József nagysztmiklósi szolgabíró elhalálozott, hogy Weinrich Vilmos bánlakai szolgabíró fegyelmi uton állásáról elmozdított, és hogy Balog Károly árvaszéki ülnök az ellene elrendelt fegyelmi eljárás során felfüggesztett.

Azt hiszem, tek. törvényhatósági bizottság, nézetüket tolmácsolom akkor, midőn Baross Gábor volt kereskedelemügyi miniszter ur elhalálozása fölött érzett igaz fájdal munkat. felirat utján a gyászoló özvegygyel és a m. kir. kormányval közölni javaslom.

Egyébb bejelentéseimnek tudomásul vételét kérem.

A főispán beszédét a közgyűlés tagjai zajos helyesléssel fogadják.

A beszéd elhangzása után nyomban Csekonics Endre gróf indítványozta, hogy Baross Gábor emléke iránt, a ki a hazának annyi és oly megbecsülhetlen szolgálatokat tett, s a kinek emlékét minden magyar hiven fogja megőrizni szívében: — külsőképen is fejezze ki a közgyűlés elévülhetlen tiszteletét és kegyeletét s emlékét jegyzőkönyvben örökítse meg.

A közgyűlés tagjai erre valamennyien felemelkedtek helyeikről, hogy mélyen érzett kegyeletüknek ekképen adjanak kifejezést.

Következett a közgyűlés napirendje:

A megyei közkórház ügye.

Hegedüs Miklós tb. főjegyző betérjeszti

az állandó választmány véleményét a Nagybecskereken építendő megyei közkórház költségeire kivetendő egyszázalékos pótdó tárgyában.

Az előadó világos szép előadásban ismertette az állandó választmány véleményét és elfogadásra ajánlotta azt. E véleményt annak idején lapunkban teljes részletességében közöltük.

Hegedüs előadó után Babics József bizottsági tag szólalt fel. Nem oszthatja, ugyan, az állandó választmány véleményét. A kórházi centralizációt nem találja szerencsés eszmének, mert annak a vármegye többi járásaiban levő betegek adhatják meg az arát. (Felkiáltások: Ugy van! Helyes! Nem igaz!) Az egész tervet hátrányosnak találja a megyére nézve. (Felkiáltások: Az is! Nem igaz!) Nincs ellene annak, hogy Nagybecskereken egy központi kórház létesíttessék, de kívánatosnak tartaná, ha nem is minden járásban, de legalább vidékenkint a megyében szintén állítatnának fel kórházak. (Helyeslés.) Drágának találja a költségvetést is. Nem oszthatja az állandó választmány véleményét abban, hogy egy 100 ágyra berendezett kórház 300,000 frtba kerüljön. Ő is kívánja, hogy az a kórház mintaszerűen legyen berendezve és el legyen látva minden szükségesséssel, de kerülni kívánja a luxust! (Helyeslés. Ellentmondások: „Nincs ott luxus!“) A pénzügyi ügyben sem ért egyet a választmánnyal. Nemcsak az 1%-os pótdóról van szó, de arról is, hogy a kisdédóvodai alapból $\frac{1}{4}\%$ és a közjótékonyági alapból $\frac{1}{4}\%$ is felhasználassék. Ismétli indítványát: Ne ejtessék el a kórházépítés sem, de a közgyűlés előtt fekvő vélemény adassék vissza vagy az állandó választmánynak újabb véleményezés végett, vagy pedig adassék ki egy bizottságnak, a mely a szónok által vázolt alapon, a járási kórházak ügyét tanulmányozná. (Helyeslés.)

Rónay Jenő, főispán megnyugtatta az előtte szólót. A kórházépítéshez, főltéve, hogy az állandó választmány véleménye fogadtatnék el s ha minden a legjobban menne, akkor sem lehetne hozzákezdeni a jövő tavasznál előbb. Kijelenti azonban, hogy az előtte szóló által felvetett eszmét helyesnek találja. (Élénk tetszés.) A járási kórházak létesítését a megyére nézve ő is üdvösnek találná és hasznosnak. (Zajos helyeslés.) Indítványozó vagylagos indítványához nem járul, de kívánatosnak tartaná, ha a járási kórházak létesítésének ügyében minden járásból 2-2 tagu bizottság küldetnék ki, hogy a kérdést tanulmányozza.

Nyomban elő is terjeszti azok neveit, a kik a járási bizottságokba kiküldendők volnának. A közgyűlés a főispán indítványát helyeslőleg elfogadta.

A koronázási jubileum.

Rónay Jenő főispán előterjeszti, hogy a király ő Felsége a koronázási jubileum alkalmából összesen négy küldöttséget fogad. Ezek: A főrendiház küldöttsége, a képviselőház küldöttsége, az összes törvényhatóságok küldöttségei együttesen és végül Budapest főváros küldöttsége.

Ennek következtében, mivel ő Felsége az összes törvényhatóságokat együttesen fogadja s mivel az elfogadó terembe alig fér 1000 ember, egy-egy törvényhatóság csak 10-12 taggal képviseltetheti magát. Egyben előterjeszti azok neveit, a kik nézete szerint úgy állásuknál, mint az általuk viselt méltóságnál fogva a küldöttség tagjai lehetnének.

A következőket ajánlja: A főispán elnöklete alatt a vármegye megválasztandó alispánja, Csekonics Endre gróf, Nikolics Fedor báró, Nákó Kálmán gróf, Karácsonyi Jenő gróf, Gerliczy Ferencz báró, Liphay Frigyes báró, Révay Gyula gróf, Schülpe Vilmos, Jekelfalussi Zoltán, Gyertyánffy János, Damaszkín Arzén és Rohonczy Gedeon.

A közgyűlés éljenzéssel tudomásul veszi a főispán előterjesztését s a küldöttség tagjait megválasztottaknak nyilváníti.

A tisztujítás.

Rónay Jenő, főispán bejelenti, hogy a tárgysorozat következő pontja a részleges tisztujítás. Kéri, hogy a bizottsági tagok a kijelölő küldöttségbe 3 tagot válasszanak.

Hadfy Döme, kir. közjegyző, bizottsági tag indítványozza, hogy a kijelölő bizottságba a következő bizottsági tagok küldessenek: Nikolics Fedor báró, Várady Mihály és Rónay János.

Eljenzés mellett elfogadtatik.

A főispán törvényadta jogánál fogva a kijelölő bizottságba a következő három bizottsági tagot küldte: Csávossy Ignác, Karácsonyi László és Karácsonyi Jenő gróf.

Egyben kijelenti, hogy miután a tisztujítás folyamán előreláthatólag választásra is kerül a sor, megalakította a szavazatszedő bizottságokat és pedig a következőkép:

A — K-ig ősi szokás szerint az alispáni kisteremben: Elnök: Karácsonyi Aladár

A „TORONTÁL” TÁRCZÁJA.

Az élet játéka.

(A fiumei „Voce del Popolo”-ból.)

— A „Torontál” eredeti tárczája. —

Ha nem tudnók nagyon is jól, hogy az élet sokszor szeszélyesebb játékokat üz az emberrel, mint a regényírók kipihent fantáziája: nem hinnók el azt az igaz történetet sem, a melyet most elbeszélünk.

Ezelőtt huszonnégy esztendővel egy fiatal ember ment innen Párisba s beiratkozott az egyetemre jogásznak. Ernő egy falusi jegyző fia volt. Ismeretséget kötött ott egy becsületes, szép leánnyal. Soulier Gabriellának hívták a leányt, a ki egyik nagy virágkereskedésben volt pénztárosnő. Nagyon szerették egymást, hűltenségre álmában sem gondolt egyikőjük sem.

Egyszerre csak elhalt a fiatal jogász atyja s a család sürgősen haza hívta, hogy legyen, a ki kenyeret keressen.

Gabriellától el kellett tehát válnia, és a válás annál fájalmasabban eshetett, mert a leány anyának érezte magát. Igérte égre földre Ernő, hogy minél előbb visszatér Párisba kedveséhez, gyermekének szép édes anyjához, de biz abból sokáig nem lehetett

semmi s egyszer csak arra virradt fel a mi Ernőnk, hogy a családfenntartás súlyos gondjai között elfelejtette első szerelmét, kökényszemü kis Gabrielláját, mintha soha nem is látta volna. Rokonai tele beszéltek a fejt, hogy nősüljön meg; találtak neki egy hozzá illő leányt s ezt azután feleségül is vette.

Tizenegy évig élt Ernő a nevével, a mikor ez is elhalt gyermektelenül. Ekkor egyet gondolt, visszakivánczolt Párisba és el is utazott oda. Első gondja az volt, hogy utána nézzen: vajjon mi lett a szegény Gabriellából és a gyermekükből.

Felkereste régi szállását, de kutatásai nem vezettek ott semmi eredményre. Annyi volt az egész, hogy egy öreg asszony, a ki abban az időben is ott lakott a házban, nagynehezen vissza tudott annyira emlékezni, hogy Gabriella gyermekágyban elhalt, a gyermeket pedig elvitték valamelyik lelenczházba. Ki tudja: melyikbe?

Ernő azonnal sorra járta a lelenczházakat, tudakozódott a gyermek után és végre nyomára jött egy szintén Gabriella nevű leánynak, a kinek a kora körülbelül egyenlő lehetett annak a gyermeknek a korával, a kit ő keresett.

Nem sokat habozott, elismerte saját gyermekének. Azután a szükséges lépéseket is megtette arra nézve, hogy a leánykát magával vihesse.

Az apa magán kívül lett a boldogságtól. Ugy a hogy — jóvá teheti hát mégis azt a nagy méltánytalanságot, a melyet a gyermek anyján el kellett követnie. A mennyire töle telt, gondos nevelésben részesítette a leánykát. A mit reá költött, nem veszett kárba, mert a mellett, hogy ritka szépségű hajadonná fejlődött, olyan szelid lelkű, kedves teremtés volt, hogy az apának napról-napra több öröme telt benne.

Abban a korban volt már a leány, hogy férjhez mehetett, de elutasította valamennyi kerőjét és kijelentette, hogy ő majd csak annak az egynek a kezét fogadja el, a ki neki tetszik. Atyja végre megharagudott reá a „bogara” miatt és keményen felszólította, hogy vallja meg az igazi okát annak a sok kosár-osztogatásnak.

A fakgatásokra kiszaladt aztán egyszer a száján, hogy ő csak egy Gabriella nevű fiatal festőhöz megy nőül, ha valaha megkéri; ő rajta kívül senkihez ezen a világon. Az egész Párisban nincs az a festő, a ki oly gyönyörű virágokat tudna festeni, mint

— **Csónak-keresztelési ünnepély.** A „Torontál“ korcsolyázó és hajóegyesület vasárnap tartotta meg csónakkeresztelési ünnepélyét, melyet délután 2 órakor fényes lakoma előzött meg a „Korona“-szálloda nagy éttermében, hol rendkívül előkelő társaság foglalta el az asztalokat, s a notabilitások élén Rónay Jenő főispán is megjelent. A gazdag menü a következő volt:

Soup Santé (zöltség leves).
Tok kocsonya és tártár mártás.
Rostbeef körözve.
Szárnyas sült francz. befőzt, ugorka saláta.
Piskota tekeres chateauval.
Turos lepény.
Giardinetto.
Fagyalt.
Kávé.

Az első tósztot Rónay Jenő főispán mondta a keresztanyákra és a védéki küldöttségekre. Utána Nyilassy Pál a szegedi csónakázó-egylet elnöke a nagybecskereki testvéregylet köszöntötte föl, majd Dániel Ernő lelkes szavakban Rónay Jenő főispánt éltette, míg Antos Gábor a budapesti „Hunnia“-egylet tagja Pap Géza dr. orsz. képviselőt éltette.

A kitünő hangulatban tartott lakoma négy óra tájban ért véget, és az előkelő társaság a csónak-keresztelési ünnepélyre vonult.

A regattaház körül azalatt vig élet fejlődött. A tavaszi nap teljes pompájában ragyogott s a kíváncsi emberek, kik vasárnap délutánjukat kellemesen akarták tölteni, csak úgy özönlöttek oda, hol szép asszonyok és leányok meg fess regattisták készültek a mára hirdett csónakkeresztelést fogantatítani. A merre szem ellát, tul a Bégán és innen, az ablakokban és a tuloldalán álló csónakokban, — mindenütt vig közönség várta a történézőket. A csónakház előtt összegyűlt Torontál vármegye színe-java. Ott láttuk Rónay Jenő főispánt, Dániel László h. alispánt, Daniel Ernő, Pap Géza dr., Rónay János orsz. képviselőket, Jankó Ágost, Botka Béla, Poppovics, Radosavlyevics, Gyertyánffy, főszolgabírák, Baich Iván br., Jekelfalussy Zoltán, Szentiványi Zoltán földbirtokosok, Marschan jószágigazgató, Talapkovics és Mallász p. ü. tanácsosok, Piukovics k. ügyész, a szegedi és temesvári regatta egyletek képviselői, s megyénk és városunk számos előkelőségei. Nemsokára 6 óra után leeresztették az első skiffet. A regattisták legjelesebbike ült benne: Feilitsch Berthold báró, ki hatalmas csapásokkal evezett a Béga csendes hullámai között. Ezzel kezdetét is vette a csónakkeresztelés, mely programmszerűleg folyt le. Mint keresztanyák szerepeltek Daniel Ernőné, Baich bárónő képviseletében Rónay Jenőné, Gerliczy bárónő képviseletében Vlahovits Melanie és végül Bobor Sari. A hölgyek mindnyájan szeretetreméltó kedvességgel oldották meg feladatukat. Szónoki vervvel mondták el a rövid beszédjüket, melyekkel a keresztelési szertartás jár, s aztán lekeresztelték jó pezsgővel azt a csónakot, mely az ő nevüket fogja viselni.

Az ünnepély a legkedélyesebb hangulatban folyt 6 óráig, a mikor a társaság feloszlott. A tegnapi csónakkeresztelés bizonyára egyike a legszebb ünnepélyeknek, melyeket a torontáli regatta-egylet rendezett.

A „Torontálmegyei magyar közművelődési egylet“ május 17-én délután 4 óra kor tartja ez évi rendes közgyűlését Nagybecskereken a megyeszékház gyűléstermében, melyre az egylet tagjait és a n. é. érdeklődő közönséget tisztelettel meghívja az Igazgatóság.

— **Bankett Schiller Lipót tiszteletére.** Az az őszinte és igaz ünnepeltetés, melyben a torontálmegyei jegyzői kar, Schiller Lipót Bega-Szent-György érdemes jegyzőjét és a megyei jegyzői-egylet elnökét 25 éves szolgálati jubileuma alkalmából a 25 éves szolgálati jubileuma alkalmával részesítette, folytatást nyert a jegyzői kar bankettjén, melyet tegnap délután 1 órakor tartottak

meg a kaszinó kistermében, mely valóság-gal tömve volt az ünnepelt tisztelőitől. Jelen voltak: Rónay Jenő főispán, Daniel László h. alispán, Hegedüs Miklós h. főjegyző, Steinbach Antal kir. tanácsos tanfelügyelő, Talapkovics Vazul kir. pénzügyigazgató, Szerdics cs. és kir. alezredes, Straubert honvédszázados, Pap Géza dr. orsz. képviselő, Krsztics János polgármester, Lauka Gusztáv, Plechl Szilárd dr. megyei főorvos, Perisics Zoltán dr. városi főjegyző, Farkas Iván főszámvevő, Menezer főpénztáros, stb. stb. Az első tósztot Schiller Lipót mondotta Ő Felségére a királyra, melyet a jelen voltak állva halgattak végig és háromszoros leikes éljént kiáltottak a végén Ő Felségére és amidőn a tosztra a Hymnusz hangjai zendültek föl, ismét fölállott az egész ünnepelő társaság a míg a mi nemzeti imánk hangjai el nem hangzottak. Daniel László h. alispán emelkedett föl erre nem sokára, hogy óhaja szerint elsőnek emelje poharát Schiller Lipótra, kinek Bega-Szent-György község konszolidálása és a magyarság ügyének lelkes szolgálata olyan hervadhatlan érdemeit képezik, melyek tiszteletre kérészetnek mindenkit; Daniel h. alispán lelkes szavakkal és emelkedett szárnyalású fordulatokban vizsgálta Schiller Lipót egész pályafutását, ki mindig hivatásszerű küldetést érzett magában jegyzői pályájára, úgy hogy midőn mint már kipróbált közigazgatási erőt a központba hívták meg főszámvevőnek, kevés idő multán ismét visszatért jegyzői székébe, hogy a pálya iránt érzett lelkesedésének olyan alkotásai legyenek, mint a minő az is, hogy a legszegényebb községből, Begaszentgyörgyből, 10 év alatt olyan mintaközseget teremtett, melynek ma a megyei községek közt a legnagyobb törzsvagyona van. Schiller megalapította a megyei jegyzői egyletet és a jegyzői nyugdíjalapot, és 25 éves pályafutása alatt mindenkinek a szeretetét hódította magának. Viharos éljenzés zúgott föl a nagyhatású beszédre és a jelenlévők siettek az ünnepelttel koccintani. Erre megereedt a szebbnél szebb tósztok áradata, és mindjárt legelől Horváth Károly állott föl és viharos lelkesedést keltve éltette a megye általánosan szeretett főispánját, Rónay Jenőt. Szabadkay Ignác Daniel László h. alispánt élteti, abban a biztos reményben, hogy őt holnap mint a megye megválasztott alispánját ünnepelhetik. Bakalovich Ágost központi főszolgabíró és Lauka Gusztáv Schillerre, Wachtel Leo Hegedüs Miklóra, a népszerű h. főjegyzőre köszöntöttek. Jankovics Szerdics cs. és kir. alezredes köszöntötte föl, Végh Károly pedig Straubert honvédszázadost éltette. Lauka Gusztáv ismételt Schillerért ivott, míg Nacsk Lajos (a sikerült bankett kitünő rendezője) Talapkovics Vazul kir. pénzügyigazgatóért üritette poharát. Kocsis Steinbach Antal a megye nagyerdemű tanfelügyelőjét éltette, midőn az ünnepelt emelkedett föl újra, hogy igaz hálájának és köszönetének adjon kifejezést ünnepeltetése miatt, ígérve, hogy ezt a napot élete legszebb napjának, pályája legszebb bérének tekinti és tartja s nem felejtí el soha. Krsztics János polgármester lelkes szavakban élteti a hazafias jegyzői kart, míg Bakalovich főszolgabíró a sajtó jelenlévő tagjaiért ürité poharát. Grosz Begaszentgyörgyi plébános ismételt Schillerre köszöntött, míg egy szép fordulatokban gazdag inspirált beszédben Orsó Mátyás dr. ügyvéd nagy hatással éltette Begaszentgyörgy képviselő-testületét, mint a mely olyan hü munkatársa volt a községüket ujáteremtő munkában Schiller Lipótnak. Mallász pénzügyi tanácsos az ünnepeltre, Wachtel Plechl Szilárd dr. a megye egészségének derék gondozójára, Brájer Lajos dr. Lauka Gusztávra, Szabadkay Ignác Mallász pénzügyi tanácsosra, Lauka Pap Géza dr. orsz. képviselőre mondtak még sikerült föl-köszöntöket, midőn fölemelkedett Hegedüs Miklós, a megye szép szava h. főjegyzője és egy gyönyörű remeklést vive véghez

szónoklatban, frenetikus hatás és tapsok közt utasítja vissza mindama könnyelmű, igaztalan támadásokat, melyeket egyes „időszakonként a közügyek nagy barátaiivá váló emberek“ intéztek az alispáni választás alkalmából a megye jegyzői kara ellen, mely éppen felfelé való önérzetes viselkedése és lefelé irányuló igazi atyai működése által érdemelte ki azt a nagy becsülést, melynek örvend. A jelen voltak zöme a gyönyörű tószta hatása alatt hagyta el a lakoma színhelyét.

— **A magyar nyelvterjesztő egyesület estélye** rendkívül elegáns és nagy közönség előtt folyt le vasárnap este a színházban és igazolta azt a várakozásunkat, mit az estély sikeréhez fűztünk. Az estélyt Kis Sándor dr. tanár nyitotta meg, ki Révai Miklósról, a torontáli származású nagy íróról olvasott föl éppen annyi tudással, mint ékesszólással. Kis Sándor dr. lebilincselő előadása ez alkalommal minden előnyét egyesítette, úgy, hogy a közönség figyelmét az utolsó szóig a legnagyobb mértékben lekötve tartá és a fölolvadás végén általános nagy tetszést és tapsot provokált a jeles fölolvadás, kit a közönség hálásan többször a lámpák elé tapsolt a nyújtott magas foku élvezetért. A program második számát, a mi ismét kitünő virtuozaink Rippka Armin, Szma zsenka Ernő és Weisz Zsigmond urak töltötték be, akik egy triót adtak elő zongorán, hegedűn és kis gordonon, akkora precizitással és oly finom művészi nuanszírozással, hogy a közönség egészen megkapva az előadás szépségétől tapsolta ki a végén a derék művészeket, kik mindig készséggel vállalkoznak jötekonyczélú estélyeink műsorának élvezetessé tételére. Erre jött az estély egyik legnagyobb hatású száma, Törös Tivadar „Beszélgetés a közönséggel“ című monologja, melyet az ismert kitünő műkedvelő Vukovich Aranka k. a. adott elő. A kisasszony megjelenésekor zajos tapsal és gyönyörű virágbokrétaival fogadták, ki aztán végtelen kedvességgel, pajkos kedvvel és itt-ott elragadó graciózitással tréfált, csevegett a közönséggel, megjelenésének eleganciájával tetézve a hatást, mely a magánjelenés végén egész tapsviharban nyilvánult, és a közönség Vukovich kisasszonyt a szerzővel együtt többször tapsolta a lámpák elé. Nagy várakozást keltett egy kedves, szép ifjú leánynak Vattay-Pelbárt Margit kisasszonynak ez alkalommal történt első föllépte, ki ez első debutjével egy csapásra meghódította a közönséget. A kisasszony mestere Rippka urral négy kézre játsza zongorán a „Hebridák-nyitány“-t, és ritka fejlettségű technikát és már is annyi önálló műérzékét árult el, hogy a közönség a nagyszerű zongora-szám után tüntetőleg mintegy négyszer tapsolta a bájos megjelenésű szereplőt a lámpák elé, ki kezében a rendezőség virágbokrétaival, meglepetve köszönte meg a közönség tüntető tetszésnyilvánulásait. Az estély fénypontja következett erre: Dreyfuss „Egy kis vihar“ című egyfelvonásos vigjátékát adták elő Witt Lászlóné urhölgy és Zsiros Imre ur. Wittné urhölgy fölléptét kitünő hír előzte meg, és a közönség nagy várakozással nézett szereplése elé. Keveset monddunk, ha azt írjuk, hogy e várakozást fölülmulta az eredmény. Wittné urhölgy ritka temperamentumos műkedvelő, kinek nagy rutinját, szeretetreméltósága és bámulatosan könnyed, biztos modora mulatja fölül. És mindezekkel együttvéve, egyik meglepetésből a másikba sodorta a közönséget, úgy hogy a hatás a darab egyik leg-sikerültebb jeleneténél tetőpontra hágott, és egy gyönyörű virágbokréta nyújtottak föl a férjét szóhoz jutni nem engedő asszonynak, erős tapsok között. A hallgatásra kárhóztatott férjet, Zsiros Imre ur rendkívül mulatságosan adta. Hallgatóságában produkált mimikája, gesztusa és komikus föl s alárohánásai, mindegyre a legzajosabb derültséget keltették, és a darab végén nagyban illették őt is azok a tapsok, melyek az utolsó szám szereplőit a lámpák

elé szolították, ismételt bizonyosságára az esztély kellemes hatásának. — Közben a szereplők illetékes része, nagy elismerést szavazott a titkos és ügyes sugónak, Tószögi Andor drnak.

— A torontálmezei községi és körjegyzők egylete vasárnap tartotta általános tisztújítással egybekötött rendes évi közgyűlést, melyet választmányi ülés előzött meg. Délelőtt 10 óra tájban a megye minden zugából besereglett községi és körjegyzők annyira benépesítették a megyeház dísztermét, hogy az inkább megyei tisztújító közgyűléshez hasonlított. Kevéssel 10 óra után Schiller Lipót egyleti elnök, Suciú János egyleti főjegyző, az egyleti aljegyzők és pénztárnok segédlete mellett megnyitotta a mintegy 100 egyleti tag és számos vendég által látogatott közgyűlést, egyleti jelentésében szokott alaposágával felölelte az egyleti élet összes mozzanatait s számot adott az egyleti működéséről, egy átfutó visszapillantást is téve az egylet 12 évi áldásdus tevékenységére, ecsetelve egyúttal az egylet vagyoni állapotát; elnöki jelentése végén indítványt tett a behajthatlanná vált tagsági díjak törlése iránt. A közgyűlés helyeslő tudomásul vette egyhangulag az elnök évi jelentését és a tagsági díjhátralékokból begyűjtött behajthatlanság címén 194 forintot leiratni rendelt el. Az egylet 1891. évi zárszámadásai, melyek 377 frt 21 kr. bevételt és 361 frt 6 kr. kiadást, tehát 16 frt 15 kr. pénztári maradványt tüntetnek elő s melyek a választmány tegnapi ülésében tüzetesen megvizsgáltattak, helyesek és pontosaknak találtattak a választmány ebbeli javaslata alapján jóváhagyattak, Horváth Károly pénztárosnak az 1891. évre a felmentvény jegyzőkönyvi elismerés és köszönet mellett megszavaztatott. Az 1893. évi költségvetés megállapított 537 frt 50 kr., előirányzott bevétellel 510 frt szükségelt kiadással s így a felesleg 27 frt 50 kr. A jegyzői szaktanfolyam III. ciklusa lefolyásáról tett elnöki jelentés helyeslő tudomásul vétetett, a IV. kurzus f. évi október havában megnyitni határozottatott, az egylet közgyűlését illető jogok erre nézve az elnökre ruháztattak, ki megbízottat a szükséges intézkedések megtételével, melylyel kapcsolatban elfogadtatott Hegedüs Jánosnak erre vonatkozó indítványa. Elnök a maga és tisztársai nevében leteszi a közgyűlés kezébe az eddig viselt tisztviselési köszönetet fejez ki az iránta és tisztársai iránt tanúsított bizalom és támogatásért s felkéri a közgyűlést a tisztújítás megejtésére. E célból Végb Károly korelnök elfoglalja az elnöki széket és Jankovits Sándor átveszi a körjegyzőséget. A tisztújítást megelőzőleg Szabadkay Ignác indítványozza, hogy szemben azzal, hogy Schiller Lipót addigi egyleti elnök ma ünnepli 25 éves szolgálati jubileumát, miután Schiller Lipót az egylet körül hervathatlan érdemeket szerzett: ezek elismerésül fejezze ki a közgyűlés jegyzőkönyvileg örömet is emlék gyanánt nyujtsa azt kivonatlag díszes kötésben az összes egyleti tagok arcképeivel tett albummal együtt. A közgyűlés ezen indítványt leirhatlan lelkesedés és éljenzés között egyhangulag elfogadja. E közben belép Begaszentgyörgy község képviselőtestületének küldöttsége, mely Kaufmann István igazgató-tanító szónoka által szeretve tisztelt jegyzőjüket a legelénkebb ovációk tárgyává tették gyönyörűen átgondolt ékes beszédben, ezen küldöttséget követte ugyancsak Begaszentgyörgy község társas egyletének Grosz György rk. plébános által vezetett küldöttsége, mely az ünneplést férfi érdemeit sorolva elő nagyban hozzájárul az ünnepély emeléséhez. Ezek után a közgyűlés visszavetve a tisztújítás tényére nagy lelkesedés közepett s harsogó éljenzés között egyhangulag megválasztja elnökéül Schiller Lipótot, első alelnökül Markovits Dömét, második alelnökül Stassik Jánost főjegyzőnek nagy lelkesedéssel s egyhangulag megválasztott Suciú János, első aljegyzőül Kocsis Ferencz, második aljegyzőül Jankovits Sándor, utóbbi kettővel

szemben Wachtel Leo elenyésző kisebbségben maradt, végre egyhangulag megválasztott a 28 tagból álló választmány. Schiller Lipót elnök előadja, hogy miután ő az országos jegyzői egyletének első alelnöke, Suciú János egyleti főjegyző pedig az országos közp. egyletnek III. ad jegyzője s mindkettő szavazati joggal bír, s miután a folyó évi központi közgyűlés tisztújítással lesz egybekapcsolva; hogy egyletünk ott minél nagyobb befolyást érvényesíthessünk: a maguk részéről lemondanak az uti költségről s felkéri a közgyűlést, hogy nélkülök még 3 küldöttségi tagot válasszon a folyó évi szeptember havában tartandó országos egylet közgyűlésére. Az indítvány elfogadtatott s Fischer Géza, Knoll János és Szabadkay Ignác megválasztott küldöttségi tagul, kiknek egyenként a szokásos 40 frt uti átlány megszavaztatott, egyúttal kijelöltetvén pótagul Killige József, Forster Imre és Vadász Kálmán. Szabadkay Ignác indítványára a közgyűlés számosújvárméti Daniel László m. főjegyző helyettes alispán urat a jegyzők szellemi ügyeinek előmozdítása körül tanúsított jó indulatu működéséért elismerése jeléül nagy lelkesedéssel megválasztotta tiszteletbeli egyleti tagul s a díszokmány a közgyűlésből menesztett küldöttség által azonnal átadja. Az egyleti főjegyző tüzetes jelentést tesz a nyugdíjalap jelenlegi állapotáról, mit a közgyűlés tudomásul vesz. Knoll János indítványt tesz a házközösségi törvény vizsás intézkedései megszüntetése érdekében, a közgyűlés pedig megbizta a volt határvidéki jegyzőket, hogy Szabadkay Ignác elnöklete alatt dolgozzanak ki az indítvány szellemében egy memorandumot és azt fölterjesztés végett az elsőbbségnek adja át. Mire a közgyűlés befejeztetett (S. J.).

— „Magyar ellenes tanító“ című és az „Egyetértés“ után közölt híreinkre vonatkozólag, a következő örvendetes helyreigazítást vesszük: Hivatkozva a folyó évi május hó 9-én kelet 87. sz. „Torontál“ napilapban megjelent „magyar ellenes tanító“ című hírré, kellemes kötelességemnek tartom kijelenteni, miszerint a f. évi január hó 18-án (tehát nem a napokban) országgyűlési képviselőnk tiszteletére rendezett üstélyi alkalmával Duleszko Sándor községi jegyző ur által magyar nyelven tartott szónoklatát a legkevésbé sem zavartam meg, sőt ellenkezőleg egyike voltam azoknak, ki a sikerült és talpra esett szónoklatot lelkesen megéljenzetem. Miért is a kérdéses cikk íróját, ezen légből kapott és minden alapot nélkülözö híréért mindaddig mig magát előttem meg nem nevezi és kellően nem igazolja, alattomos rágalmazónak nyilvánítom. Ilanasa, 1892 május hó 16-án. Ajváz Szilárd, községi tanító.

— Majális. Az ozorai népiskolák hatósága és tantestülete május 22-én az ozorai községi erdőben jótékony célra változatos műsorral egybekötött fényes majális rendez. Kezdeté delután 3 órakor. Belépti díj személynként 40 kr. A gyermekek azonban már reggel kirándulnak. Kedvező időről, — jelenti a meghívó — jeles zenéről és jó magyar konyharól gondoskodva van. Azonban ha esik május 29-én a majális megtartatik.

Táviratok.

A képviselőházból.

(A képviselőház ülése május hó 16-án)

Budapest, május 16. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A képviselőházban ma három mentelmi ügyet tárgyaltak. Endrey, Sima és Olay mentelmi ügyét végül fölfüggesztették.

Aztán az igazságügyi tárcza budgetjét kezdték tárgyalni, melyhez

Boda Vilmos, Szinay Gyula, Isserkutz Viktor és Tompa Antal szóoltak hosszasan és unalmasan. Majd Irányi Dániel és Polónyi Géza röviden beszéltek, kiknek Szilágyi Dezső nyomban felelt. Irányinak kijelenté, hogy a feltételes elítélésről szóló törvényjavaslatot nemsokára beterjeszti a kormány. Ez a törvény olyan fiatal emberekre nézve lenne alkalmazható, kiknek előlelete büntetlen, és elítéltetésük esetleg végzetes hatása volna reájuk. Polónyinak azt felelte az igazságügyminiszter, hogy az ártatlanul elítéltek kárpótlására vonatkozó törvényjavaslatot nemsokára szintén beterjeszti. Szilágyi igazságügyminiszter egyéb megjegyzéseket is tett a szónokok szavaira, melyek közül kiemelendő, hogy a kir. táblák ügydarabjai az utolsó évben tizenkétezerrel megszáporodtak, és a hátralék mégis kevesebb; így tehát a decentralizáció elleni vádak alaptalanok.

Később az igazságügyi budget általánosságban elfogadtatott.

A koronázási jubileum.

Budapest, május 16. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A koronázási jubileum alkalmával, Szapáry Gyula gróf kormányelnök, az összes magyar és horvát törvényhatósági küldöttségek tagjait Ő Felsége elé fogja vezetni.

Tisza Lajos gróf beszéde.

Szeged, május 16. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Tisza Lajos gróf, az első kerület orsz. képviselője, a tegnapi este banketten nagyhatású beszédet tartott, melyben a politikai helyzetet ismertette, és a parlamenti viszonyokat tárgyalta. Megemlékezett Baross Gábor haláláról is és ezzel kapcsolatban a hazát ért nagy csapásról is szólt. Tisza gróf beszéde folyamán éles gúnynyal ítélte el a nemzeti pártiak nemzet-boldogító törekvéseit, mely által a parlament ideje elfecsérlődik a meddő közjogi viták miatt. Beszédét a koronázási jubileumról való megemlékezéssel végezte e szavakkal: „Jelszavunk legyen: a hazáért és a királyért!“

Jubileum.

Budapest, május 16. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A „Történelmi társulat“ tegnap ünneplte meg fönállásának huszonöt éves jubileumát nagy közönség jelenlétében.

Egy milliós halála.

Budapest, május 16. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Freystädter milliós, a zsidó-gimnázium megalapítója, tegnap meghalt.

Villámütés egy czirkuszba.

Budapest, május 16. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A városligeti Barocalféle czirkuszba, tegnap délben beütött a villám. Négy ember súlyosan megsebesült.

gróf, tagok: Schwarcz Mihály, Panits Lyubomir, Brájjer Lajos dr. és Kiss J. dr. L — Z-ig ősi szokás szerint a főispáni kisteremben: elnök: Hadfy Döme; tagok: Schiller Lipót, Klein Mór dr., Krsztics János és Nikolics Bogdán.

A kijelölő bizottság rövid tanácskozás után a következőket jelölte: Daniel László, Poroszkay Béla, Belicska Béni.

Ezután nyomban összeültek a szavazatszedő bizottságok s megkezdődött a szavazás, a mely izgatott hangulatban folyt. A folyosókon, valamint a nagyteremben is fel s alá hullámoztak a szavazók tömege. A kortések gyík módjára siklottak el közöttük, kezeikben jegyzékekkel, a melyekre a szavazatok számai voltak feljegyezve.

A szavazótermékből kijövek szájról-szájra adták a hirt: „a többség ennyi!” „Abszolút többség van már!” „Új szavazók jönnek!”

A szavazás előbb az első küldöttségnél ért véget. Itt a Dániel párt 10 abszolút többségben volt.

Majd a második küldöttség is befejezte működését. Itt a Daniel párt 5 szavazattal kisebbségben maradt.

Az abszolút többség tehát maradt. A hir villámgyorsasággal terjedt szét a teremben s harsány éljen hangzott fel. A Daniel pártiak túlaradó örömmel hangoztatták jelöltjük nevét, a ki immár alispánjává lett a vármegyének.

Néhány percz múlva megjelent a teremben Rónay Jenő főispán, a ki az ülést újból megnyitotta s felhívta a szavazatszedő küldöttségek elnökeit, hogy jelentéseiket terjeszszék elő.

Karácsonyi Jenő gróf a következőket jelentette: az első küldöttségnél beadott összesen 196 szavazat; ebből 103 esett Danielre, 49 Poroszkayra és 44 Belicskára.

Hadfy Döme, a második szavazatszedő bizottság nevében jelentette, hogy a bizottságnál beadott összesen 253 szavazat. Ebből Danielre esett 124, Poroszkayra 79 és Belicskára 50.

Egy kis vihar.

Hadfy Döme, a második szavazatszedő bizottság elnöke ezután jelentette, hogy a szavazás alkalmával egy incidens történt. A főispán ugyanis kijelentette, hogy A-tól K-ig a szavazók az I-ső küldöttségnél, L-től az utolsó betűig pedig a II-dik küldöttségnél szavaznak. Mindazonáltal megtörtént, hogy a midőn az I-ső szavazatszedő küldöttség munkálatait befejezte,

az a Gabriello. Bevallotta szégyenkezve jó atyja előtt azt is, hogy Gabriello is nagyon szereti őt, de nem meri megkérni a kezét, mert sem vagyona, sem családja nincsen.

— Eh, baj is az, ha csakugyan szeretik egymást!

Gabriella az örömtől elfakadt sirva, mikor az édesapja avval a pár szóval ráadta az áldást a kis makacs leány választására.

Másnap be is állított ám egy szemrevaló, derék legény, már mint az a festő, a kiről abban a szent meggyőzésben élt Gabriella, hogy nála szebb virágot egész Páris városában nem festett még ember.

— Bocsánat, uram, — kezdé Gabriello, — ha a rendes szokástól eltérően, magam személyesen jövök, hogy megkérjem a kisasszonynak, szeretett leányának a kezét. De nem tehettem másként. Édes jó anyám meghalt öt évvel ezelőtt....

— Először is, legyen olyan szives, mondja meg fiatal barátom, hogy kicsoda? Mi a multja? Mi a jelenlegi foglalkozása?

— A nevem Soulier Gabriello Ernő. Én....

— Micsoda?!... Gabriello?!... Soulier?!... Hány éves ön most?

többen, számszerint négyen, az A-tól K-ig való betűkből a II-ik küldöttségnél szavaztak, a hol szóló elnököt Ö e szavazatok nem fogadta el, a bizottság többsége azonban elfogadta. Szóló akkor kijelentette, hogy az ügy elbírálása a közgyűlést illeti, s most ez elé terjeszti az ügyet.

A beszéd közben nagy zaj támadt a teremben. A tulnyomó többség helyeselte a bizottság eljárását, hogy t. i. elfogadta a szavazatokat, néhányan azonban hangosan tiltakoztak.

Rónay Jenő főispán erre kijelenti, hogy összesen 449 szavazat adatott be, a melyből Daniel László 227-et, a másik két jelölt együttvéve 222-öt kapott s így Daniel László 5 abszolút szavazattöbbséggel Torontál vármegye alispánjává választott.

A felhangzó viharos éljenzés után a főispán jelentette, hogy ha ez a 5 szavazattöbbségből a 4 nehezményeltet le is vonja, az abszolút többség mégis megvan. (Viharos, hosszantartó éljenzés. Némelyek tiltakoznak.) Szóló bámulja azt, hogy a szenvedélyek ennyire felviharoztak. Mivel azonban a 4 vitás szavazat tárgyában a kérdés felvetetett, kijelenti, hogy ő is a bizottságok tagjai elé terjeszti e kérdést s ennek alapján kimondja a határozatot, a mely ellen, a ki azzal megelégedve nem lesz, felelbezzhet.

A kérdés, mely a bizottsági tagok elé terjesztetett, így hangzott:

Méltóztatnak-e a 4 szavazatot elfogadni, vagy sem?

A közgyűlés tagjai csaknem egyhangulag a szavazatok elfogadása mellett nyilatkoztak, minek következtében az elnök főispán kimondta a határozatot, hogy a szavazatok érvényeseknek jelentetnek ki.

Újból kitört az éljenzés, melynek lecsillapulta után a főispán indítványozta, hogy a Daniel Lászlóért, a megye ujonnan választott alispánjáért küldöttség menesztésék, mely őt ősi szokás szerint a terembe hívja.

A küldöttség tagjaivá kijelöltettek: Nikolics Feodor báró elnöke alatt Rónay László, Balázs Iván és Csávossy Gyula.

Az alispán megérkezéseig az ülés felfüggesztetett.

Riadó, harsány éljenzés között lépett a terembe az új alispán, a ki magyar diszruhát, pompás, halványkék selyem attilát viselt.

A közgyűlés tagjai felállva fogadták, és az elsők között, a kik az új alispánt üdvözölték, volt Csekonic Endre gróf, a ki helyéről szintén felállva nyújtott az új alispánnak kezét.

Rónay Jenő főispán ezután újból megnyitja az ülést. Üdvözli Danielt, mint Torontál vármegye új alispánját, a kit az imént lezajlott választások eredménye e diszes székbe emelt. Átadja a vármegye pecsétjét és kulcsait, s azokat gondjaira bizza. Figyelmezteti az ujonnan választottat, hogy a mai napon felette fontos gondokat és terheket vett vállaira. Bizik a törvényhatósági bizottság lojalitásában, valamint hiszi, hogy az új alispánban is lesz annyi erő és tapintat, hogy a választások által felkorpácsoltsolt pártszervevényeket képes lesz lecsillapítani, és a békét és rendet, a mely a vármegyét eddig oly hatalmassá és nagygyá tette, helyre fogja állítani. Felszólítja végül Hegedüs Miklós tb. főjegyzőt, hogy az esküt az új alispántól vegye ki.

Erre a bizottsági tagok felállottak és az alispán letette hivatalos esküjét, mely után a következő beszédet intézte az egybegyűlt bizottsági tagokhoz:

Méltóságos Főispán ur!

Tek. tvhatósági bizottság!

Mélyen meghatva méltóságod és a tek. törvényhatósági bizottságnak irányomban tanusított kegyes jó indulata és reám nézve felette megtisztelő bizalma által, melylyel a diszes alispáni állásra megválasztani kegyes volt, alig találok elég ékes szavakat hálaérzelemnek nyilvánítására, és ezért csak röviden de mélyen átértzett szavakkal köszönöm nagyrabecsült bizalmát, melynek megfelelni főtörekvésem leend.

A tek. törvényhatósági bizottság óhaja parancs nékem és kívánságaikat mindaddig míg Isten, erőm és elmém engedi, teljesíteni fogom.

Tek. törvényhatósági bizottság!

Teljes tudatában vagyok azon állás kiváló fontosságának, melyre egy oly kiváló férfi után, mint a minőt ő méltóságában birni szerencsések, emelni kegyesek voltak, különösen most, midőn a közgazgatás államosításának előestéjén a közigazgatási tisztviselőkkel szemben, mindinkább fokozottabbak igények támasztatnak.

Ösmerem jól az ezen állással járó és reám nézve súlyos, de bizonyára mindenki részéről teljes odaadást igénylő munkakört, mely reám vár.

És ha mégis óhajtom elfoglalni ez állást, ugy ezt nem erőim és szerény tehetségem tulbecsülésével teszem, hanem teszem azért, mert merem reményleni, hogy tizenegy évi szolgálati időm alatt szerzett közigazgatási ismereteimmel, megfeszített munkálkodással és ugy tisztársaim mint a tekintetes törvényhatósági bizottság jóakaratu támogatásával, melyre számíthatni vélek, sikerülni fog, állásomnak becsülettel megfelelni. Athat a tekintetes törvényhatósági bizottság tulnyomó többségének ragaszkodása, lelkesít bizalmuk nyilvánítása, mely szent kötelességemmé teszi azt, hogy vármegyém ügyeit teljes áldozatkészséggel és buzgósággal szolgáljam, hogy időmet és életemet vármegyém szellemi és anyagi felvirágzásának előmozdítására szenteljem.

De programot tek. törvényhatósági bizottság, ne méltóztassanak tölem kívánni, mert szerény nézetem szerint nincs könnyebb, mint a meglévő közbajokra rámutatni és mindenkit kielégítő sorozatát a szebbnél szebb ígéreteknek és fényesebbnél fényesebb terveknek egybeállítani.

— Huszonkettő.
— Édes anyjának mi volt a foglalkozása?

— Pénztárosnő volt egy virágkereskedésben.

— Huszonkét éves?!... Ernő?!... Te az én fiam vagy! Igen, te az én fiam vagy! Isten rá a tanubizonyosságom!...

Ezzel karjaiba szoritotta s ugy összevisszacsókolta azt a szép, daliás termetű fiatalembert, mintha csak egy kis fiucska lenne.

Ez a ritka, megható jelenet akkora zörejvel járt, hogy kicsalta a szomszédaszobából Gabriellát, a ki szivdobogva várta, hogy mit határoz majd édesatyja élte sorsa fölött.

— Te az én fiam vagy! Isten rá a tanubizonyosságom!...

— Hát én ki vagyok? sóhajtá keservesen Gabriella s a könyei megeredtek, mint a záporosó.

— Te?!... Teringettél! te meg a leányom leszel, ha férjhez mégy a fiamhoz, szólt a boldog apa, csókjaival elhalmozva fia menyasszonyát.

Olaszból: Cs. P. J.

De biztosíthatom a tek. törvényhatósági bizottságot, hogy szép ígéretek, biztatások és fényes program nélkül is mind azt, mi a vármegye érdeke tölem telhetőleg elősegíteni és lehetőleg megvalósítani föggyekeztem leendő, hogy főtörkévésem lesz egy igazságos, tisztességes, jó közigazgatás elérése, hogy törekedni fogok felekezeti, nemzetiség, rang- és vidékkülömbőség nélkül egyaránt mindenkinek vagyonsodását előmozdítani. És ezen törekvéseimből biztosíthatom a tek. törvényhatósági bizottságot, sem rokon, sem barát, sem ellenség eltántorítani nem fog.

És végül, midőn arra kérném a tek. törvényhatósági bizottságot, hogy a választási mozgalmak által netalán meglazult azon egységet, mely vármegyénket oly nagygyá, erőssé és gazdaggá tette, vélem karöltve helyreállítani, illetve egyirányú barátságos közeledésemet szívesen fogadni méltóztassanak, és midőn nagyrabecsült bizalmukért ismételt legmélyebb köszönetemnek adnék kifejezést, Isten áldását kérem koronás királyunk fölkezt fejére, áldását a szabadelvűség zászlaját lobogtató kormány sikerdus működéséhez, áldását e vármegye minden egyes lakójára. Eljen a király, eljen a haza!

A szép beszédet a szónok meghatottságtól remegő hangon, lendülettel, nagy hatással adta elő.

A beszéd végeztével újból felzúgott az éljen, mely csak perczek multával csillapodott.

Elnöklő főispán azután jelenti, hogy az esetleg megüresedő főjegyzői állásra csak egy pályázat érkezett be. A pályázó:

Hegedüs Miklós tb. főjegyző.

Alig, hogy a főispán Hegedüs nevét kiéjtette, a közgyűlés mint egy ember kiáltotta: „Eljen Hegedüs Miklós, a vármegye főjegyzője!”

Hegedüs Miklós ilykép egyhangulag a vármegye főjegyzőjévé választatott.

Rigó István, első aljegyző nyomban az új főjegyzőt is feleskettette.

Az új főjegyző a következő beszéddel foglalta el székét:

Méltóságos főispán ur!

Tek. törv. biz. közgyűlés!

Ha e pillanatban Méltóságod és a tek. törv. bizottsági közgyűlés kegyes türelmét az ügyrend menetének megakasztásával néhány perczre igénybe venné bátorokom, feladatam nem lehet egyéb, mint az, hogy mélyen érzett köszönetemnek adjak kifejezést azon reám nézve szerfelett megtisztelő bizalomért, a mely engem ezen nemes vármegyének, hazánk egyik nemcsak legnagyobb, de a legilletékesebb bírák ítélte szerint egyik legjobban igazgatott törvényhatóságainak központi főtisztviselői sorába emelt.

Keresve sem találnék eléggé ékes szavakat azon érzelmek igaz és hű kifejezésére, a melyek tisztviselői pályafutásom ezen legünnepélyesebb pillanatában keblemben viharzanak.

Mert ha már a természeténél fogva senki által sem követelhető bizalom ily nagytekintélyű testület kisebbsége által nyújtva is kiválóan megtisztelő ajándék, ha egy előkelő törvényhatóság többségét birni, a közjó érdekében kifejtett tevékenység legnehezebb babéra: akkor az osztatlanul, az alkotmányos küzdelmek keserősége nélkül nyújtott bizalom a csak hivatásának élő tisztviselő legedesebb jutalma.

S ha ezen elnyert jutalom érzetétől teljesen áthatva, itt állok ma szavakat keresve, érezni lévén kénytelen, hogy vannak érzelmek, melyek kimondhatatlanok, megbántanám az igazság nemtőjét, ha az önszeretet csalékony szavára hallgatva a pillanatban, talán menthető elbizakodott-

sággal, annak kuforrását önmagamban keresném és megsérteném kötelességemet, ha lelkem egy szárnyacsapásával nem ragadnám ki magamat az örömmámorból s nem szegezném tekintetemet a jövőbe s azon feladásokra, a melyek teljesítésére vállalkoztam.

Telve ábránddal és eltelve az önként választott pálya iránti szeretettel léptem 12 évvel ezelőtt mint egyszerű napidíjnok ezen nemes vármegye szolgálatába és azon erős elhatározással, hogy szerény tehetségem egész erejével fogom szolgálni annak közügyét. De legmerészebb álmaim közepette sem reméltem elérhetni Méltóságodnak és tek. törv. bizottságnak ama kegyét, melynek ma lettem részesevé! Méltóságodnak és istenben boldogult elődének, valamint a tek. törvényhatósági bizottságnak soha sem előre kiérdemelt, hanem mindenkor előlegezett bizalmában láttam én mindig a látom én ma is előmenetelem fötényezőjét s ama törekvésemben, hogy az ekként nyújtott bizalomra magamat tehetségeim korlátosságának és ismereteim fogyatékosságának odaadó szorgalom által való fokozásával utólag érdemessé legyen.

És ha eddig az önbizalom nyugalmával fogtam e reám bízott feladatok megoldásához, ma éreznem kell, hogy a kör, melynek betöltése reám bízott, ma az eddigiéknél nagyobb feladatok terhét rója vállaimra. Nem is az önbizalom, hanem a remény érzete az, a mi a feladatok láttára keblemet eltölti, ama remény, hogy erős akarat, lankadatlan munkásság és önfeláldozó szorgalommal sikerülni fog az elvállalt feladatokat méltóságod és a tek. törvényhatósági bizottság megelégedésére megoldanom.

Programot én, a ki az eddig birt önálló hatáskörétől is megválvá, új állásomban nem intézni, hanem dolgozni vagyok hivatva, nem adhatok, de azt tölem senki sem vár, mert Méltóságodban szeretettel vármegyénk közönségének röviddel ezelőtt osztatlan örömmel és kítőró lelkesedésénél fogadott főispánjában közeletünk másfél évtized munkaterhes napjai és átvirrasztott éjjei között nagyra nőtt oly vezérét tisztelem közügyünknek, a kinek biztos keze és bölcs belátása támogatva a tek. törvényhatóságnak a vármegye jóléteért mindenkor buzduló hazafias bölcsessége által megfogja jelölni az utat, melyen haladnom kell és én feladatomat megoldottnak fogom látni akkor, ha a hivatott tényezők által kijelölt célok megvalósítását csekély erőmhöz és hatáskörömhöz mérten előmozdítom.

Ebbeli feladatomat teljesíteni fogom úgy a mint az eskü, mely ajkaimról elhangzott azt megkívánja, a mint azt istenem tudni adta és lelkiismeretem parancsolja; teljesíteni fogom nem az ifju könnyen muló lelkesedésével, hanem a munkaedzett férfiu kitartásával, teljesíteni azon bátorsággal, melyet a semmi más érdeknek alá nem rendelhető közérdek megkíván, a törvények az egyéni, polgári, politikai és önkormányzati jogok tiszteletben tartásával és ama akadályokról vissza nem riadó elhatározásával, hogy habár jó sorsom úgy rendelte, hogy talán én leszek e diszes állásban az utolsó azok között, a kiket a tek. törvényhatóság mint autonóm testület választás utján emelt arra, nem leszek egyszerűs mind az eredményes munkában az utolsó, hanem versenyre kelve elődeim működésének emlékével a reám hagyottakat a közjó érdekében híven megőrizve anyagi és szellemi előhaladásuk nemessítő küzdelmében újabb javakkal gazdagítom azokat, nem újabb jutalom-sovárgó vágya által üzetve, hanem a nemes vármegye jóléte iránt őszinte szeretetem sugallatát követve.

A siker Isten kezében van! és én bízom igazságos kegyelmében, hogy erőt és kitartást fog adni ezen fogadalmam beváltására hogy valamiut a pompázó vi-

rágai által dus reményekkel biztató kikeletünkre a munkaterhes nyár után gyümölcsstermő őszt adott úgy elérnem engedni az időt, a mikor majd tettem lesznek, most eléggé ki nem fejezhető hálám legigazabb szószólói

Addig is fogadja Méltóságod, fogadja a t. közgyűlés legigazabb köszönetem és hálám

Végül elnöklő főispán arra kéri a közgyűlés tagjait, hogy az ujonnan megválasztott tisztviselők fizetéseit ez évi június hó elsejétől kezdve folyósítsa.

A közgyűlés az elnök előterjesztését helyeslőleg vette tudomásul.

A közgyűlés folytatása holnap délelőtti 10 órára tüzetett ki.

A tisztikar tisztelgése.

A közgyűlés végeztével a vármegye tisztviselői testületileg üdvözölték új vezérüket, Daniel László alispánt.

A tisztviselők nevében Hegedüs Miklós főjegyző üdvözölte őt, mire Daniel meg-hatva válaszolt.

Hegedüs Miklós főjegyzőt végül a megyei tisztviselők nevében Bakalovich Agost központi szolgabíró üdvözölte lendületteljes beszéddel.

HIREK.

— Az alispánválasztás napjai valóságos nagyvárossá varázsolták Nagybecskerekét. Két napon keresztül ritka élénkség uralkodott városzerte és a tömött szállodák és vendéglők voltak a helyzet leghűbb szignaturái. A pártértekezletek ugyszólván egész napon át tartottak — és főleg a Porosz-párt fejtett ki nagy akcióit, akár csak egy képviselőválasztásnál: hajnalban kiragasztott plakátok, kocsin lóto-futó ágilis rendezők és kortesek, permanens ülésezések és még permanensebb tosztok.... A Belicska-párt annyi előkelőséggel volt minden ténykedésében ellátva, hogy jó formán nyoma se látszott sehol.... A Daniel-párt az erősek érzetével és nyugodtságával indult a csatába, és már a jegyzők tegnapi bankettjén egy köszöntött fel egyik szónok Danielt, hogy „ma helyettes alispán, holnap pedig Torontál vármegye alispánja....“

A jóslás derekasan beütött, de könnyű is volt ilyen jelöltséggel szemben jószolgatni. Már a megye gyűlésén is ennek a bizonyos győzelemnek a hangulata áradt szét, mindjárt az elején. A terem szépséges florája a hölgykarzat biztatón mosolygott a fiatal alispánjelöltre. Szép szemek, lengő tollak, és villanó legyezők, mind azt mondták, azt bólinták, és intették, hogy ne félj, mi is melletted vagyunk....

Fél tizenegy óra tájban megkezdődött aztán a szavazás. Két és fél óra alatt vége is volt a szavazásnak és kezdete lön a Daniel László alispánságának.

— Abszolút többség! — viharzott szét a termen, mikor egyik jegyző behozta az első pozitív hirt a közgyűlésbe, hogy mind a két ellen pártinál együttvéve több a szavazata Danielnek.

Különböző staféták szaladtak szét a teremről a városba, táviróhivatalhoz, és pár óra negyed mulva már az egész Nagybecskerek tudta:

Daniel László az alispán!

És éljeneztek városzerte az új alispánt, és mellette a később egyhangulag megválasztott remek tollú és ékesszavú új főjegyzőt: Hegedüs Miklóst....

Mi pedig örömmel, és jóleső nyugodtsággal látjuk a megye oszlopos fainak ilyen hatalmas ifju hajtásoktól való megújodását.

REGÉNY-CSARNOK.

I r é n.

Regény.

— A „Torontál” számára írta: —

Scossa Dezső.

(24-ik folytatás.)

A jó barátok, úgy látszik gondoskodtak, hogy az ifjú báró nyugalmát megzavarják és a szép Irénnek egy kis bajt okozzanak.

Irén fölkaczagott.

— Hahaha! Hát mit teszek én? Ön másokra hallgat, a nélkül, hogy saját meggyőződését követné. Mi kifogása van magamviselte ellen? Nem képviselem eléggé nevét és állását. Hahaha! ön valóban nagy-szerű!

Nevetésbe fojtotta boszúságát.

— Ohajtanám, ha kevésbé igyekeznék képviselni és inkább házam szentségét őrizné meg attól, hogy profán czélok tanájának tekintésék, — mondá Oszlányi egészen lecsillapodva.

— Csak nem féltékeny? — kérde Irén gunyosan.

— Nincs mit féltennem! kegyedtől semmit sem kaptam a mit félhetnék.

Ez a vita nem két szerető hitvestárs között folyt, ez két ellenség elkeseredett harca volt, a kik golyó helyett a panasz és guny záporát szórták egymásra.

Irén szavak után kapkodott, felelni akart e sértő kifejezésre, a nélkül, hogy hirtelen mondani tudott volna valamit.

— Ön nem kért, . . . tehát én nem adtam! . . . Vagy azt hiszi, én föltaláltam önnél, a mire vágytam? . . . Tanusított irántam valaha, egy csepp szeretetet, gyöngédséget? . . . Megnyerni akart-e szívemet? Nem, ön ezt nem tartotta szükségesnek . . . Jól van; én büszkébb vagyok, sem hogy könyörögjek, inkább ezt az üres életet akarom tovább élni! . . .

Szavai elhaltak, izgatottságában nem birt uralkodni magán s fáradtan dült egy karszékre.

A báró oly hidegen mint egy szobor állt előtte s halkán, kimérten mondá:

— Sajnálom kegyedet, hogy csalódtál, s hogy én nem nyújthatom azt, a mit várt; de jóakaratom nem hiányzott, vegye ezt tekintetbe.

Irén dühében reszketve föluggott.

— Oh! tudom és méltánylom az ön igyekezetét, de szemrehányást ezért nem tehet, mert megfizettem érte!

Kezével az értékpapírokra csapott, a melyek még most is az asztalon feküdtek s azután a mellékszobába rohant, férjét egyedül hagyva.

Oszlányi Kornél fájdalmasan sóhajtott föl Irén szavaira, a mik mint kigyómarás érték. Utána akart rohanni, de alig tett néhány lépést, lecsüggesztett fővel, megsemmisülten állt meg.

Mit tehetett volna?

Irénnek igaza volt, ő vagyonával fizette meg, a miért nőül vette és kincset kapott, a miért nevét adta cserébe. Most leszámoltak; nem kapcsolta össze őket egyéb kötelek, — tehet-e valamit ellene?

Szívét összeszorítá a keserűség s rejtőzni szeretett volna a világ elől, a mely azt hitte, kiolvassa szeméből azt, a mit titkolni szeretne, s az ő feje fölött tör pálczát.

Ingadozó léptekkel hagyta el a termet, hogy a szabad levegőre meneküljön. Ez az összecükközés, érezte, véglegesen eltemette családi boldogságát, a mit úgy is csak óhajtott, de nem remélt.

Átkozta a percet, a melyben szerelem nélkül lépett az oltár elé; átkozta a sorsot, a mely arra kényszeríté, hogy gyávaságból, önzésből kérje meg annak a kezét, a ki nyomasztó anyagi helyzetéből kiszabadítja.

Irén ezalatt lehányta magáról felöltőjét s a divánra dülve zokogni szeretett volna, de nem volt reá képes; a jóság forrása kiapadt szívében s csak azt érezte, hogy mindaz, a mit férje szemébe mondott, na-

gyon, végtelenül fáj neki s hogy ha lehetne, visszavonná, meg nem történte tenné azt, a mi immár végleg elfogja őket választani! De már későn volt!

XI.

Regécziék a Margitszigeten való mulatásukat meghosszabbították. Ennek meg volt a maga oka. Regéczi papa maga kívánta, hogy még egy ideig odakinn maradjanak, nehogy a család tudomást vegyen a vagyoni viszonyok bonyolultságáról és a foglalásról, a mi e miatt fővárosi lakásukban történt.

A verseny, a mely minden elmaradót megbuktatni szokott, már nyakára nőtt. Pénz hiánya miatt nem volt képes gyárát az újabb igényeknek megfelelően akként átalakítani, a mint azt Sziklai Lajos tervezte. Csak jelentéktelen kibővítés történt, a mely nem volt elegendő arra, hogy a gyárat versenyképes tegye.

De volt ennél nagyobb baj is. Az, hogy a fölemelkedő munkadíjak folytán nem lehetett eleget azoknak a nagyobb megrendeléseknek, a melyekért tetemes előlegeket vett már be. Ezek a pénzek, mint csepp a tenger vizében tűntek el a növekedő adóságok labirintjában s mikor a bánatpénzek is esedékessé lettek s egyik-másik hitelező felmondta a hitelt, Regéczi örülként futott ide s tova, a hol csak segílyt találni reménysege lehetett.

Sziklai Lajos jóslata beteljesedett. A pazar költségek jobban megrongálta Regéczi anyagi viszonyait bármely elemi csapásnál és az egykor viruló gyár és üzlet mint a kártyavár állott csupán, minden pillanatban összeomlással fenyegetve.

Eraszt ur, a vő első volt, a ki kölcsönzött pénzeit biztosította és foglaltatott.

Az egyetlen, a ki e rettenetes ijedelemben nem veszté el fejét, Sziklai Lajos volt.

Ő tudta már, hogy a bukást megakadályozni nem lehet, csak időt akart nyerni az előnyös kiegyezésre és e szerint működött.

A készletet becsáron alul értékesíté, ezzel a hitelezőket egy időre elhallgattatta, a szélcsendben kissé rendbe szedte a gyárát és a legveszedelmesebb hézagokat betömte.

Nagyon sok betömni valója volt.

Regéczi ügye-fogyottan állt mellette, bámulva körültekintő ügyességét s áldotta, mikor látta, hogy munkája nyomában áldás fakad. Mindenbe beleegyezett, a mit csak tenni akart s némileg lecsillapodva ment ki családjához estéknként a szigetre, jó kedvet erőtelve, habár lelkében nagy nyugtalanság honolt.

Itt is nagy változások történtek; az ünnepeit család boldogságban uszott, nem vévén tudomást atyjuk gondjairól.

A leányoknak egész sereg udvarlójuk volt, ők voltak a legemlegettebbek, a legünnepelebb szépségek, ők adtak irányt a fürdői társaság szórakozásainak.

Chloéről nyilvánvaló volt, hogy Devecsery Tasziló gróf csakis az ő kedvéért hajónik a szigetre. Suttogtak közeli eljegyzésükről is. De az övének sokkal inkább irigyelték Dorinda szerencsáját.

Neki hódolt ugyanis a fürdői közönség legünnepelebb gavallérja Holló Zoltán, az erdélyi nemes, a kiről egész mythos keletkezett.

Ugy mondták, kastélyai, uradalmi vannak, hogy szolgálóiból és tisztjeiből egész armádiát állíthat ki, hogy erdeiben híres vadászatokat rendez, a melyeken főurak és külföldi sportsmanek vesznek részt, a kik azonban vele sem a tornában, sem a lovaglásban nem vetélykedhetnek.

— Milyen boldog! — mondták a leányok, mikor Dorindát előkelő lovagja kíséretében menni látták.

— Milyen szerencsés! — hangzott a másik kórusa, mikor Holló Zoltán gazdagsága szöbe került.

(Folyt. köv.)

VASUTI MENETREND.

Érvényes 1892 május 1-től.

Menetrend a Nagykikinda—nbecskereki vasútvonalon.

Nagy-Kikinda—Nagy-Becskek.		3512	3514	3502
		v. v.	v. v.	sz. v.
		I.II.III. osztály		
Budapest ind.		6.30	8.25	2.35
Temesvár "		9.50	11.30	4.00
Nagy-Kikinda		3.05	4.05	7.20
Karlova		4.09	4.46	8.04
Beodra		4.28	4.57	8.19
Török-Becse—Aracs		5.86	5.36	9.02
Kumán		6.06	5.56	9.22
Melencze		6.40	6.15	9.43
Ellemér		7.09	6.34	10.01
Nagy-Becskek	érk.	7.38	6.51	10.18

Nagy-Becskek—Nagy-Kikinda.		3501	3511	3513
		sz. v.	v. v.	v. v.
		I.II.III. osztály		
Nagy-Becskek	ind.	5.50	12.00	7.20
Ellemér		6.08	12.31	7.44
Melencze		6.30	12.51	8.16
Kumán		6.40	1.11	8.37
Török-Becse—Aracs		7.11	1.49	9.19
Beodra		7.45	2.29	10.04
Karlova		7.56	2.42	10.33
Nagy-Kikinda	érk.	8.36	3.30	11.13
Temesvár		—	5.20	4.24
Budapest		1.20	—	8.15

Menetrend a Torontál helyi érdekű vasutak vonalain.

Versecz—Nagy-Becskek.		3648*	3602	3612
		v. v.	sz. v.	v. v.
		II.III. o.		
Versecz	Temesvár ind.	—	—	12.00
Versecz-Rét		5.50	2.20	—
*Temes-Paulis		5.57	2.25	—
Bethlen-Tanya		6.03	2.32	—
*Szivattyutelep		6.11	2.42	—
*Loudon-Tanya		6.22	2.53	—
Nagy-Margita		6.29	3.04	—
Zichyfalva		6.37	3.18	—
Györgyháza		6.49	3.25	—
Szécsénfalva		7.01	3.40	—
Ó-Lécz		7.16	3.57	—
Kanak		7.24	4.07	—
Bóka		7.33	4.19	—
Szécsány	érk.	7.49	4.38	—
Párdány l. alul.		8.00	4.52	—
Szécsány	ind.	4.01	8.10	5.07
Szárcsa		4.27	8.24	5.34
*Lajosmajor		4.41	8.37	5.57
Pusztá-Kenderes		4.50	8.48	5.40
Lázárföld		5.01	8.51	5.57
Nagy-Becskek-Régapart		5.32	9.15	6.31
Nagy-Becskek	érk.	—	—	6.35

Nagy-Becskek—Versecz.		3601	3611
		sz. v.	v. v.
		1., 2., 3. o.	
Nagy-Becskek	ind.	8.15	—
Nagy-Becskek-Régapart		8.22	5.35
Lázárföld		8.50	5.58
Pusztá-Kenderes		8.56	6.06
*Lajosmajor		9.2	6.14
Szárcsa		9.16	6.30
Szécsány	érk.	9.29	6.43
Szécsány	ind.	9.44	7.00
Bóka		9.57	7.13
Kanak		10.14	7.35
Ó-Lécz		10.33	7.46
Szécsénfalva—Ráros—Istvánvölgy		10.32	7.58
Györgyháza		10.42	8.10
Zichyfalva		10.54	8.27
Nagy-Margita		11.09	8.43
*Loudon-Tanya		11.18	8.52
*Szivattyutelep		11.26	9.01
Bethlen-Tanya		11.39	9.15
*Temes-Paulis		11.47	9.25
Versecz-Rét		11.55	9.33
Versecz	érk.	11.59	9.37
Temesvár		3.16	—

Szécsány—Párdány.		3702	3712
		v. v.	v. v.
		II. III. o.	
Szécsány	ind.	9.34	7.05
Módos		9.56	7.32
*Fény		10.07	7.44
Párdány	érk.	10.18	7.58

Párdány—Szécsány.		3713	3711
		v. v.	v. v.
		II. III. o.	
Párdány	ind.	7.00	3.50
*Fény		7.13	4.03
Módos		7.27	4.18
Szécsány	érk.	7.50	4.41

Az éjjeli órák — esti 6 órától fogva reggeli 5 óra 59 percig — a percek számjegyeinek alkhuzása által (6.00—5.59) vannak megjelölve.
A *-gal jelzett állomásokon a vonat csak feltételeken fel- vagy leszállás végett áll meg.

Felelős szerkesztő: Dr. Brájler Lajos.
Főmunkatárs: Jurkovic Aladár.

H i r d e t é s e k.

Pályázati hirdetmény.

A torontálmegyei nagyszenthmiklói járásba tartozó Németcsanád községi szülésznői állás megüresedvén, erre pályázatot hirdetek.

A szülésznő javadalmazása évi 90 frt és minden szülési eset után 1 forint.

Az oklevéllel felszerelt pályázati kérvények alulírott főszolgabíróhoz **junius 10-ig** adandók be.

Nagyszenthmiklóson, 1892. évi május 11-én.
(217-1.1)

Jankó Ágoston, főszolgabíró.

2383. sz. kig. 1892.

(200-3.2)

Árlejtési hirdetmény.

Az Óbegán átvezető Tamásfalva alatt levő fahíd tatarozása rendeltetvén el, a tatarozási költségek 696 frt 24 krra vannak kiszámítva, ezen munkálatoknak vállalkozó által leendő eszközlése végett az árlejtés ezen főszolgabírói irodában f. évi május hó 28-án délelőtt 9 órakor fog megtartatni. — Vállalkozni szándékozók felhivatnak, hogy fenti napon 10% bánatpénzzel az árlejtésnél részt vegyenek. — Az árverési feltételek és a tatarozás feletti kimutatás és költségvetés az árverés határnapjáig, naponta a hivatalos órákban ezen főszolgabírói irodában megtekinthetők.

Csene, 1892. május 6.

Dr. Dellimanics,
főszolgabíró.

40 tag
és 20
idomitott
lovakkal.

40 tag
és 20
idomitott
lovakkal.

Nagybecskereken

a kis híd melletti téren.

Naponta változott műsorozattal

nagyszerű dísz-előadás

saját zenekarral és új fedezett ponyvával.

Belépti díj: I. hely 60 kr., II. hely 40 kr., III. hely 30 kr., Karzat 20 kr.

Kezdeté 8 órakor.

(205-5)

Minden ünnep- és vasárnapon 2 előadás,

az első délután 4 órakor, a második este 8 órakor,

minden előadás egész új műsorozattal.

Dr. Nónay Pál

az összes gyógytudományok doktora

fogászati műterme

Nagybecskereken, Gizella-part 3. szám alatt.

Foghuzások **kokainnal, kéjgázzal** és a legújabb **pentallal** fájdalom nélkül.
(121-10.8)

A fogászat minden ágához tartozó műtét, u. m.: **fogplombirozások, fogbetétek, fogsorok** stb. mérsékelt díjak mellett eszközöltetnek.

Árlejtési hirdetmény.

Torontálmegye t. törvényhatósági bizottságának 333.-5844. kgy. 1892. számú határozatával engedélyezett

szerbpárdányi község ház építési munkálatok

nyilvános szóbeli árverésen 1892. évi **május** hó 19-én délelőtt 9 órakor Szerb-Párdány község házában ki fognak adatni.

Felhivatnak mindazok, kik eme munkálatot elvállalni óhajtják, hogy 8148 frt 69 kr. előirányzott összegnek 10%-ával, mint bánatpénzzel ellátva a helyszínen megjelenjenek.

Az építési feltételek a községi irodában a hivatalos órák alatt betekintheők.

Szerb-Párdány, 1892. május 9.

Fohsz György,
jegyző.

(210-3.3)

Radoszav Szóvra,
bíró.

Nyomatott a kiadó Pleitz Fer. Pálnál Nagybecskereken.